

квизицията, и че бѣднѣтъ Естеванъ бѣ принуденъ да са показва веселъ. Когато другѣтъ съ охота гълтахъ прѣдложенѣтъ ѣстѣя, Естеванъ са пресграваше че и той имъ подражава. Между туй Естеванъ за да има Кулеврина на страната си, рече ѝ.

— Ще играймы послѣ заедно, не ли тѣй?

— Не, господине; рече Серената нажалено. Обычайъ хорото, и счела го быхъ за честь да играймы заедно; но благодарѣ вы . . . Хорото ся свърши вече, и подиръ вечерята сѣкый ше отиде на работата си.

— Добра Колеврино! отвърна Естеванъ.

— Бждѣте спокоенъ, рече му момата низко; подиръ осемъ дни ше играемъ инакъ, защото и азъ ше бждж . . . но тждте, и да не приказваме вече, защото *серенитѣ* ревнуватъ.

Вечерята са свърши съ чудна бързина. Донъ Родриго ѣдѣше като циганинъ и закачаше момѣтъ. Донъ Химевесъ са смѣеше изъ гърло съ една прекрасна *серена*, която съ благодареніе бы мѣнила *гуана* си намѣсто прекраснѣя господинъ облеченъ въ кадифе. Никой не подозрѣваше че тѣзи видима веселостъ прикрываше съзаклатіе. Но щомъ Мандаменто видѣ че вечерята са свърши, той кинна и сячевѣтъ Гардуицы, станѣхъ и отдохъ сѣкый на работата си.

XXXIX.

Едно Съзаклатіе.

Не оставахъ вече въ палата на Гардувата други, освѣнъ господарѣтъ, ангвазилѣтъ, Мансфина, другарката му и тримата благородны. Бѣше два часа подиръ срѣдъ нощъ. Мандаменто отвори единъ голѣмъ санджкъ отъ храстово дърво, отъ който извади една жѣлта мембрана и потребнытъ за писанье. Подиръ туй, той отиде къмъ вратата за да